

מסורת הש"ס

(א) [לעיל לב, ג] (ב) [שם לב, ג] (ג) [שם לב, ג] (ד) [ב"ב קמב, טז] (ה) [ויקרא טו, ו] (ו) [ויקרא טו, ו] (ז) [ויקרא טו, ו] (ח) [ויקרא טו, ו] (ט) [ויקרא טו, ו] (י) [ויקרא טו, ו]

הגהות הב"ח

(א) [שם לב, ג] (ב) [שם לב, ג] (ג) [שם לב, ג] (ד) [שם לב, ג] (ה) [שם לב, ג] (ו) [שם לב, ג] (ז) [שם לב, ג] (ח) [שם לב, ג] (ט) [שם לב, ג] (י) [שם לב, ג]

הגהות מהר"ב

(א) [שם לב, ג] (ב) [שם לב, ג] (ג) [שם לב, ג] (ד) [שם לב, ג] (ה) [שם לב, ג] (ו) [שם לב, ג] (ז) [שם לב, ג] (ח) [שם לב, ג] (ט) [שם לב, ג] (י) [שם לב, ג]

מוסף רש"י

פולטת שכבת דור. כגון ששמה צבז ופסקה והתחלה למנות ופולטת, מהו ששמו מנייה, רואה הויא. הא דק"ל דפולטת טמאה משום רואה הויא, או נוגעת הויא, משום טומאה, ונוגע לא סותר (ועי' ג, ב) ברוקא הדא תפירו. סולם רוק אחד אהם דוקקיס (שבת צט, א).

יוצא דופן פרק חמישי נדה

מב.

עין משפט
נר מצוה

בר א מ"י פ"ו מהל' תרומות הל"ז:
בה ב מ"י פ"ה מהל' אבות העומה הל"ט והל"ט:
הי:
ב ג מ"י פ"ה מהל' איסורי ביאה הל"ז:
ב ד מ"י פ"ה מהל' משבב ומשכב הל"ג כגון לאוין:
בה ה מ"י פ"ג מהל' שאר אבות העומה הל"ט א:

תוס' הרא"ש

מדאמרי רחמנא אבעלי קריין בסיני. לאו מאיש גמר דא"כ יגמר ממקדש דאחמיר רחמנא לשלח בעל קרי חוץ ל' מחנות כמו ב' והתם לאו חידוש הוא אלא גמר אשה מאשה דמטעם פולטת החמיר הכתוב (רביעלי קריין) בסיני שיפרשו ג' ימים מנשותיהן: דהא זבין ומצורעין דחמירי. פי' שפתייהן להחמיר עליון ותר מבועלי קריין. ע"כ לא קאמר ר' שמעון דיהי כבועלה כו' אבל לטמא במשהו רואה הויא וק' מהא דאמרין בפסחים פ' אלו דברים דר' שמעון סבר כו' נתן דאצטרך חומותיה פי' האמה וליף בעל קרי מוב וא"כ דיהי כבועלה ולא טמא במשהו וי"ל דר' שמעון ודאי אינה מטמא במשהו וה"ק דאפי' סבירא לן כו' שמעון הא דאית ליה לעיל שאינה מטמאה בפנים כבחון מ"מ איפשר דס"ל דמטמאה במשהו: תדיר והובא ושומרת יום כנגד יום כולם מטמאות בפנים כבחון. פרש"י בראיה ראשונה אבל בשניה ליכא למימר דהא בלא ראייה מטמאה היא וה"ק הובא והשומר יום כלומר בין שראתה ג' ימים בין שראתה יום אחד מטמאה בבית החיצון בראיה ראשונה. ונ"ל דבתנ' דחק דמשכח' לה שפיר נפקותא בובה פ' שפיר נפקותא בובה דמטמאה בפנים כבחון אפי' דכבר טמאה היא כגון שראתה ביום ראשון וביום שני ונעקר הדם ביום ג' ויצא לבית החיצון ולא יצא לחוץ עד יום ד' דאי לא דמטמאה בפנים כבחון לא הויא זבה שלא ראתה ג' ימים רצופין: אמאי טמאה בלועה היא. אליבא דאביי קא פריך דאית ליה לקמן דאיתו מקום של אשה בלועה. ומי לרבא נמי איכא למימר דקרי ליה טמאה בלועה משום דאריי שנקר מחמיר ולא יצא עריון לבית החיצון והא דמסיק הכא נמי בשיעור לחוץ לרבא אפי' דלא יצא לחוץ לגמרי אלא שיצא לבית החיצון לגמרי. ומי מדאמרי רחמנא כבבל עוף טהור משמע דס"ל כאביי דלרבא אמרין לקמן דמקום נבל עוף טהור בית הסתור: עשאוה כבבל עוף טהור. ואפי' שלא החמירו בשאר טמאות בלועות דעלמא הכא גזרו טפי שיצא יבא לטהרה ע"י טבילה זו אפי' נגע בה כשיצא לחוץ:

מסתברא דנוגע הויא. ומסיני לא גמרינן דחדוש הוא ולהכי לרצון נמי אצטרך יהיה ללא גמרינן מסיני אפי' דבסמך צני למימר דאף לר"ש רואה הויא וסתרה: **מדאחמיר** רחמנא אבעלי קריין בסיני. מאיש לא מוכח דפשיטא דרואה הוי אלא מאשה דמשום פולטת הוהיר רחמנא ג' ימים אל תגשו אל אשה: **דחא** זבין ומצורעים דחמירי. אף ע"ג דאכתי לא נאמרה פרשת טומאה ושליוט טמאים מ"מ ראו להחמיר בהן יומר מנפולטת: **עך באן דא קאמר ר'** שמעון ב'ו'. אכל לטמא במשהו רואה הויא וס"ת והא אמר בפסחים פרק אלו דברים (דף טז:) דר' שמעון סבר כו' נתן דזו צני שיעור כחיתמת פי האמה וליף בעל קרי מוב וא"כ אמאי מטמא במשהו נ"מ דיה כבועלה וי"ל דרבי שמעון ודאי לא מטמא במשהו והכא ה"ק אפי' למאן דאית ליה כו' שמעון דפולטת ולא מטמאה בפנים כבחון מ"מ מטמאה במשהו אי סבר דאיש מטמא במשהו:

בירידה טמאה. הדס טמא דיצויה וטבילה תליא רחמנא וטמאה האשה משום נוגע טומאת ער: **אמאי** טומאה בלועה היא. לאצני דאמר בסמך איתו מקום של אשה צלוע הוי ניחא דקרי ליה טומאה צלועה ולרצא נמי דאמר צית הסתירה הוי י"ל דמיייר צשנעק דהס דה המקור ולא יצא לצית החיצון והא דמסיק שיצא לחוץ לרצא לא כריך שיצא לחוץ לגמרי אלא שיצא לצית החיצון דהוי צית הסתירה וטמא במשהו ומיכא עשאוה כבבל עוף טהור משמע דסבר כאצני דלרצא אמר לקמן דמקום נבל עוף טהור צית הסתירה הוי:

עשאוה כבבל עוף טהור. אפי' דכבר טמאה היא כגון שראתה ביום ראשון וביום שני ונעקר הדם ביום ג' ויצא לבית החיצון ולא יצא לחוץ עד יום ד' דאי לא דמטמאה בפנים כבחון לא הויא זבה שלא ראתה ג' ימים רצופין: אמאי טמאה בלועה היא. אליבא דאביי קא פריך דאית ליה לקמן דאיתו מקום של אשה בלועה. ומי לרבא נמי איכא למימר דקרי ליה טמאה בלועה משום דאריי שנקר מחמיר ולא יצא עריון לבית החיצון והא דמסיק הכא נמי בשיעור לחוץ לרבא אפי' דלא יצא לחוץ לגמרי אלא שיצא לבית החיצון לגמרי. ומי מדאמרי רחמנא כבבל עוף טהור משמע דס"ל כאביי דלרבא אמרין לקמן דמקום נבל עוף טהור בית הסתור: עשאוה כבבל עוף טהור. ואפי' שלא החמירו בשאר טמאות בלועות דעלמא הכא גזרו טפי שיצא יבא לטהרה ע"י טבילה זו אפי' נגע בה כשיצא לחוץ:

וכי תימא דילמא אשתיר אי הכי חיישין שמה נשפיר צה. ומספיקא קא מטמאה א"כ מאי אי אפשר חיישין מיצעי ליה: אלא לרצא נמי. ללא אולה הילכך כל שעה פלטה והא דר' שמעון דיכולה לטבול לשמושה כגון שלא נתהפכה לאחר הטבילה ודרצא במתהפכת: ורצא. לפרוש לן קרא אתא דכי כתיב (ו) ורחו צמים דמשמע דיכולה לטבול צו ציום כשאינה מתהפכת. ל"א מתהפכת צשעת תשמיש ואין הזרע נקלט צרחס יחד הילכך פולטת והולכת מעט מעט אינה מתהפכת צשעת תשמיש נקלט הזרע יחד ויולא צבת אחת: רואה הויא. משום ראייה טמיה קרא (ו) ומשום נוגעת צשכבת זרע דעד השתא הויא נגיעת צית הסתירה ולא הויא טמאה אלא ציום תשמיש ונגורת הכתוב וכי פלטה נגעה לצרפי ומטמיה: **לספור**. צויצה צימי ספירה אי רואה הויא סותרת אכל נוגעת לא שאס נגעה צשום טומאה אינה סותרת דהא וספרה לה כתיב (ו) והאיכא: **ולטמא במשהו**. לראייה לא צעינן שיעורא כדאמרין במתני' (מ) לזס נדה ולצויה ולקרי מטמאין בכל שעה אכל נוגע צני שיעורא כדאמר בפירקין (לקמן דף מג:) איכא למ"ד כעדשה ואיכא למ"ד כחיתמת פי האמה: אי שמיע ליה. לרצ שמואל: **מסניא**. דפליגי רצנן ור"ש לעיל (מא): דקאמרין רצנן פולטת צכבת זרע מטמא בפנים כבחון ולר"ש דהיה כבועלה: **לרצנן רואה הויא**. לענין לטמא בפנים כבחון ולר"ש נוגעת הויא: ואי לא שמיע ליה. אמאי מספקא ליה מסבירא נוגעת הויא דהא לא מגופה חוץ אלא מה שקבלה היא פולטת: ואלינא דרצנן לא קמיבעיא ליה. דכיון דלרצנן מטמא בפנים כבחון אלאמה רואה הויא וכ"ש דמטמאה במשהו ולענין סתירה נמי סתרה דהא בתורת וציה מרבי ליה מיהיה (ו) וצויה: **כי קא מיצעי ליה אלינא דר"ש ולטמא בפנים לא מיצעי ליה**. דהא שמעינן לר"ש דלא מטמיה: **כי קא מצעי ליה לספור ולטמא במשהו מהו**. מי אמר' כי אמר ר' שמעון דיה כבועלה לטמא בפנים כבחון מה כבועלה לא מטמא אינה נמי לא מטמאה אכל לספור ולטמא במשהו לא משוי לה כנוגעת דהא א"נ אמר דיה כבועלה סתרה ומטמאה במשהו כבועלה או דילמא לא שגא דכי היכי דלענין טומאת פנים משוי לה נוגעת לענין משו וסתירה נמי משוי לה נוגעת: **לעולם לא שמיע ליה מסני**. ודקאמרין

מסבירא נוגעת הויא לא היא מסבירא לא ולא הזירה על טמא שרץ רואה הויא: **כולנו צרוקא חדא ספיוס**. כולסם שמתסם שמועה אחת. תפיתו לשון רוק וחצירו כחצובות תוף שדי צפרק אף על פי (דף סא:): **אמר ליה**. אצני שפיר אמר לך: **אכל לספור ולטמא במשהו רואה הויא**. דאי נמי דיה כבועלה מטמיה כבועלה במשהו וסתרה כבועלה: (ו) כולן מטמאין בפנים כבחון. בראייה ראשונה אכל צשניה ליכא למימר דהא צלל ראייה טמאה היא: ראשונה: אי צימי נדה. ילדה וראתה הא תני ליה וציה הא תני ליה וציה: **מטמאה לטהרה**. לאחר צשנות כותים (לעיל דף לה:): ציומי וטבילה תלל רחמנא דלא הוי דס טוהר אלא לאחר טבילה: **ונעקר דס**. צצית החיצון ועמד שס יום או יומים: **טמאה**. כל זמן שהיא צה וכשיצא צעיא אחריתי דלא טהרהה טבילה והיינו דתניא ויולדת מטמיה צצית החיצון: **טומאה צלועה היא**. וקיימא לן צפרק צהמה המקשה (חולין דף עא.) טומאה צלועה אינה מטמאה לא צבגה ולא צבגה אלא צלועה היא ולא דמיא לכל הנשים שמתמאות צצית החיצון דהתם משום ראייה (ו) דמאתמול היא וטומאת שצעה ורחמנא אמר (ויקרא טו) בצשעה מצי אחא צצית החיצון הויא ראייה אכל הכא משום משא ונגיעה היא וטומאת ערצ דאי משום ראייה מאתמול איעקר ומאתמול הויא ראייה וראייה דמאתמול לא מהינא לה האידנא דמאתמול הוי להו ימי טומאה והשתא הוו להו ימי טוהר וטומאה צלועה לא מטמיה צבגה וצמאש: **אפכרים ניהליה**. פירשתי לו טעמא: **וכריש לי כרישי**. הדעה לדברי ונענע כראש: **נגדים צצים כעליה**. נגדים שהיו לצבש צבן צשעה שנוגע צה אינן טמאין שאין להן טומאת מגע דאמר רחמנא לא יאכל לטמאה צה (ויקרא כג) אין לך אלא מה שאמור צה אכילה ולא מגע ומה היא מטמאה נגדים שהיו לצבש צשעת צליעה כדכתיב (שס מ) [וכל] נפש אשר תאכל נבלה וטריפה צאזרח וצגר וכצם נגדי וטוהר וצבולת עוף טהור כתיב דצבולת צהמה לא מטמאה צצית הצליעה כדאמר צשעמתי (לקמן ע"ב) וצבולת עוף טמא נמי לא מטמאה כדאמר כחורת כהנים (אחרי פרק יב) מי שאיסוריו משום צל תאכל נבלה יצא עוף טמא שאין איסורו משום צל תאכל נבלה משום אלא משום טמא: **התם**